

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Warszawa, 14 lipca 2025 r.
Znak sprawy: DIW.do.058.2.2025

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: odpowiedzi na interpelację poselską nr 10450 Pana Posła Jarosława Sachajko w sprawie braku odpowiedzialności instytucjonalnej za błędy ODR i systemowej ochrony rolników poszkodowanych przez państwowe doradztwo

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację poselską nr 10450 Pana Posła Jarosława Sachajko w sprawie braku odpowiedzialności instytucjonalnej za błędy ODR i systemowej ochrony rolników poszkodowanych przez państwowe doradztwo, przekazuję poniższe odpowiedzi na pytania skierowane do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Ad 1. Czy Ministerstwo zna sprawę Pana Wojciecha Łosia i potwierdza, że doszło do prawomocnego skazania doradcy Tomasza K.?

W dniu 16 czerwca 2020 r. do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi wpłynął e-mail z adresu wojciechlos@interia.pl, w którym Pan Wojciech Łoś oskarża niewymienionego z imienia i nazwiska pracownika Lubelskiego ODR w Końskowoli (dalej: LODR) o niedopełnienie obowiązków poprzez niezłożenie w jego imieniu wniosku o dopłaty bezpośrednio do ARiMR, przez co skarżący nie otrzymał dopłat za 2015 r., a ponadto musiał zwrócić dopłaty otrzymane w poprzednich latach z powodu przerwania 5-letniego programu rolnośrodowiskowego.

Po otrzymaniu tej wiadomości MRiRW zwróciło się do dyrektora LODR z prośbą o wyjaśnienia. Z przekazanych wyjaśnień wynikało, że wnioski o dopłaty wypełniał Panu

W. Łosiowi doradca rolniczy Tomasz K., jednakże wskazany doradca nie zawarł z Panem W. Łosiem (ani z jego córkami – Angeliką Łoś i Iwoną Łoś) w imieniu LODR umowy na świadczenie usług doradczych, tj. w tej sprawie Pan T. K. nie działał w imieniu i na rzecz LODR.

W dniu 25 sierpnia 2015 r. Pan W. Łoś poinformował ówczesnego kierownika Powiatowego Zespołu Doradztwa Rolniczego w Chełmie (dalej: PZDR w Chełmie) o braku otrzymania dopłat bezpośrednich z uwagi na niezłożenie w terminie wniosku do ARiMR przez Pana T. K. W celu weryfikacji informacji o zaistnieniu nieprawidłowości, LODR przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w wyniku którego Pan T. K. potwierdził pisemnie, że wypełniał wnioski o dopłaty bezpośrednie bez zawarcia umowy z klientem, w tym także dla Pana W. Łosia i jego córek. W tym samym dniu (28 sierpnia 2015 r.) umowa o pracę z Panem T. K. została rozwiązana przez LODR.

Następnie, jak wynika z pism kierowanych do LODR przez Prokuraturę Rejonową w Chełmie, zostało wszczęte śledztwo przeciwko Panu T. K. w sprawie „zaistniałego doprowadzenia Pana Wojciecha Łosia, Pani Angeliki Łoś, Pani Iwony Łoś do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd, co do rzeczywistego zamiaru świadczenia pomocy dla rolników w ramach doradztwa związanego z uzyskaniem dopłat bezpośrednich z funduszy unijnych”.

Pismem z dnia 7 czerwca 2019 r. II Wydział Karny Sądu Rejonowego w Chełmie zwrócił się do LODR o nadesłanie akt osobowych oskarżonego. Poza wezwaniami do przekazania dokumentów, LODR nie występował w żadnym charakterze w tym postępowaniu karnym.

Równoległe z toczącym się postępowaniem karnym przeciwko Panu T. K., w dniu 14 czerwca 2017 r. Pan W. Łoś złożył wniosek o zawezwanie LODR do próby ugodowej przed Sądem Rejonowym w Puławach o zapłatę kwoty 400 tys. zł. Do ugody nie doszło z uwagi na niewyrażenie zgody przez LODR. Podobne wnioski złożyły również Pani Iwona Łoś o zapłatę kwoty 50 tys. zł oraz Pani Angelika Łoś o zapłatę kwoty 50 tys. zł. Ugody również nie zostały zawarte, ponieważ LODR utrzymuje, że nie może ponosić odpowiedzialności za działania ówczesnego pracownika, który wypełniając wnioski powyższym rolnikom nie działał w imieniu i na rzecz Ośrodka, co oświadczył w dniu 28 sierpnia 2015 r. Podstawą takiego stwierdzenia jest fakt, że wszyscy doradcy rolniczy zatrudnieni w LODR, w tym Pan T. K., podpisali umowy o zakazie konkurencji, co

oznacza, że zobowiązali się, że w czasie zatrudnienia w Ośrodku nie podejmą działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy, ani nie będą świadczyć pracy na rzecz podmiotu prowadzącego taką działalność. Pan T. K. nie dopełnił postanowień umowy o zakazie konkurencji, co m.in. doprowadziło do rozwiązania z nim umowy o pracę.

Pan Wojciech Łoś pozwem z dnia 31 lipca 2024 r., doręczonym do LODR w dniu 17 września 2024 r., wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od LODR kwoty 516.492,05 zł wraz z odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu, w tym o zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Na gruncie przedmiotowej sprawy LODR poinformował Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, że roszczenie Pana Wojciecha Łosia jest bezzasadne (a jednocześnie także przedawnione).

Szczególnie istotne znaczenie, uzasadniające ww. stanowisko LODR w przedmiotowej sprawie, mają następujące wyroki, które zapadły w sprawie ze skargi Pana Wojciecha Łosia, kierowanej do sądów administracyjnych:

- wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt: III SA/Lu 849/16 oraz
- wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 stycznia 2020 r., sygn. akt: I GSK 1638/18.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie wydał wyrok, w treści którego oddalił skargę Pana Wojciecha Łosia na decyzję Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z kwietnia 2016 r. w przedmiocie ustalenia kwoty nienależnie pobranych płatności z programu rolnośrodowiskowego.

Jednocześnie, **Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w treści ww. wyroku, po analizie sprawy wprost stwierdził, że nie sposób jest zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, tj. Pana Wojciecha Łosia, jakoby winą za niezłożenie wniosku kontynuacyjnego o przyznanie płatności rolnośrodowiskowej na 2015 r. należało obarczyć Lubelski ODR, cyt.: „Ponadto winą za niezłożenie wniosku skarżący obarcza inny organ, tj. Lubelski Ośrodek Doradztwa Rolniczego w Końskowoli. Z takim twierdzeniem nie sposób się zgodzić.”** (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 15 marca 2017 r, sygn. akt: III SA/Lu 849/16).

Następnie, po wniesieniu skargi kasacyjnej przez skarżącego, tj. Pana Wojciecha Łosia, Naczelny Sąd Administracyjny uznał zarzuty skargi za nieusprawiedliwione oraz oddalił tą skargę kasacyjną i tym samym utrzymał w mocy ww. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie i podzielił wyrażone w nim stanowisko, także w zakresie braku zasadności obarczenia LODR winą za niezłożenie wniosku kontynuacyjnego. Przedmiotowe orzeczenia są prawomocne. Z tego też względu zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajduje art. 365 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, zgodnie z treścią którego: „Orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.”.

Zgodnie z informacjami pozyskanymi od dyrektora LODR, Pan T. K. był zatrudniony w PZDR w Chełmie w okresie od 2 marca 2015 r. do 28 sierpnia 2015 r. Jako pracownik PZDR w Chełmie był zobowiązany do prowadzenia rejestru usług odpłatnych wykonywanych przez siebie (w imieniu LODR) na rzecz rolników. Należy również zaznaczyć, że LODR przed zatrudnieniem Pana T. K. podjął wszelkie przewidziane prawem działania, w celu weryfikacji jego kompetencji zawodowych, umiejętności oraz wiedzy. Co istotne, z dokonanej weryfikacji nie wynikały jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie uprzedniej nierzetelnej bądź niezgodnej z powierzonymi obowiązkami pracy, a w szczególności z treści świadectwa pracy Pana T. K. wydanego przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa nie wynikało nawet jakoby ten stosunek pracy ustał z winy pracownika. Ponadto zakres obowiązków, które miał wykonywać Pan T. K., charakter świadczonej przez niego pracy, nie spełniał dyspozycji przepisów regulujących obowiązek żądania od kandydata do pracy zaświadczenia o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego.

Co więcej, na gruncie przedmiotowej sprawy należy podkreślić następujące fakty, które wprost wynikają z dokumentów znajdujących się w sprawie oraz z zeznań świadka zeznającego na wniosek Pana Wojciecha Łosia - Pana T. K., złożonych pod przysięgą na rozprawie w dniu 26 maja 2025 r.:

- między LODR a Panem Wojciechem Łosiem nie została zawarta żadna umowa na sporządzenie i złożenie wniosku o płatności rolnośrodowiskowe. Umowy przedstawione przez Pana W. Łosia w postępowaniu sądowym nie zostały

zarejestrowane w rejestrze usług odpłatnych LODR, a Pan T. K. przyznał w swoich zeznaniach, że zostały one przez niego sfałszowane;

- Pan T. K., wówczas pracownik LODR zatrudniony w okresie od 2 marca 2015 r. do 28 sierpnia 2015 r., wykonał usługę wypełnienia wniosku dla Pana Wojciecha Łosia prywatnie, poza siedzibą LODR, po godzinach pracy, nie informując o tym LODR i łamiąc tym samym zakaz konkurencji. Potwierdza to zarówno notatka służbowa z dnia 28 sierpnia 2015 r., jak i oświadczenie samego Pana T. K. z tego samego dnia;
- Pan T. K. przyjął od Pana Wojciecha Łosia bezpośrednio „do własnej kieszeni” zapłatę w wysokości 1.500 zł, która nigdy nie wpłynęła do LODR. Co dodatkowo należy podkreślić, to fakt, że na rzecz LODR od Pana Wojciecha Łosia nie wpłynęła jakakolwiek kwota z tytułu wypełnienia przedmiotowych wniosków, a także nigdy nie został za tą usługę przez LODR wystawiony rachunek/ faktura, a Pan Wojciech Łoś nigdy w jakikolwiek formie nie kontaktował się z LODR celem wydania mu rachunku/faktury za przedmiotową usługę;
- Pan T. K. tytułem rekompensaty za straty spowodowane swoim działaniem przekazał Panu W. Łosiowi łącznie około 150.000 zł oraz towary w barterze (m.in. przyczepę nawozów), co potwierdził w swoich zeznaniach.

Podkreślenia wymaga również fakt, że LODR ani na podstawie zawieranych umów, ani jakichkolwiek przepisów, nie jest w jakimkolwiek zakresie zobowiązany do dostarczenia w imieniu danego rolnika wniosku, będącego przedmiotem wykonanej usługi do właściwego miejscowego Biura Powiatowego ARiMR. W przedmiocie dostarczenia wniosku, umowa zawiera także oświadczenie rolnika, że został poinformowany o obowiązku osobistego dostarczenia wniosku, będącego przedmiotem usługi do właściwego miejscowego Biura Powiatowego ARiMR.

Pan Wojciech Łoś składając własnoręczny podpis na formularzu wniosku oświadczył, że zna zasady przyznawania płatności oraz zobowiązuje się do przestrzegania nałożonych na rolnika obowiązków, m.in. w zakresie terminowego składania wniosku o przyznanie kolejnych płatności lub informacji, o której mowa w § 23 ust. 3 rozporządzenia rolnośrodowiskowego. W sytuacji jeśli Pan Wojciech Łoś upoważnił/ zlecił złożenie przedmiotowego wniosku Panu T. K., to oznacza, że Pan Wojciech Łoś zlecił Panu T. K. czynność znajdującą się całkowicie poza zakresem możliwych do podjęcia przez LODR działań. Pan T. K. podjął się złożenia przedmiotowego wniosku, nie mniej jednak nie

podjął się realizacji tej czynności w ramach swoich obowiązków zawodowych, gdyż czynność ta wychodziła poza ich zakres.

Co więcej, z przedstawionego na gruncie przedmiotowej sprawy przez Pana Wojciecha Łosia stanowiska jednoznacznie wynika, że Pan T. K. prywatnie podjął się zlecenia złożenia przedmiotowych wypełnionych i podpisanych przez Pana Wojciecha Łosia, Panią Angelikę Łoś i Panią Iwonę Łoś wniosków o dopłaty, będąc w domu Pana Wojciecha Łosia.

Oznacza to, że Pan T. K. we własnym imieniu (nie informując o tym LODR, nie zawierając umowy w imieniu LODR i nie rejestrując umowy w rejestrze usług odpłatnych), podjął się złożenia przedmiotowego wniosku (czyli czynności znajdującej się poza zakresem zadań LODR), przy czym uczynił to w prywatnym mieszkaniu Pana Wojciecha Łosia.

Podsumowując, uzyskanie przedmiotowych dopłat i pozostanie w programie rolnośrodowiskowym było zależne, na gruncie przedmiotowej sprawy, od złożenia wniosku kontynuacyjnego, co leżało wyłącznie w zakresie zobowiązań Pana Wojciecha Łosia. Fakt, że Pan Wojciech Łoś zlecił wykonanie tej czynności Panu T. K. działającemu w tym zakresie wyłącznie we własnym imieniu, nie może w jakikolwiek sposób kształtować odpowiedzialności LODR z tego tytułu, co potwierdziły wyroki sądów administracyjnych.

Odpowiadając na drugą część pytania nr 1. informuję, że informację o skazaniu Pana Tomasza K. Ministerstwo powzięło z korespondencji z LODR, prowadzonej w celu uzyskania wyjaśnień związanych z odpowiedzią na niniejszą interpelację.

Z odpowiedzi LODR wynika, że jednostka nie występowała w postępowaniach karnych przeciwko Panu T. K. w jakimkolwiek charakterze, a jedynie wykonała zobowiązanie z dnia 7 czerwca 2019 r. Sądu Rejonowego w Chełmie II Wydział Karny (sygn. akt: II K 474/18), przesyłając do Sądu dokumentację związaną z osobą Pana T. K. W związku z tym LODR dowiedział się o skazaniu Pana T. K. z treści pozwu z dnia 31 lipca 2024 r., doręczonego do LODR w dniu 17 września 2024 r., do którego to Pan Wojciech Łoś załączył kopie:

1) wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie II Wydział Karny z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt: II K 474/18, z którego wynika, że Pan T. K. został uznany za winnego następujących czynów:

- podrobienie dokumentu w postaci potwierdzenia przyjęcia dokumentów zaświadczonego złożenie do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wniosków o przyznanie płatności na rok 2015 dla Wojciecha Łosia, Angeliki Łoś i Iwony Łoś, a następnie użycie tego dokumentu jako autentycznego - przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.;
- podrobienie dokumentu w postaci potwierdzenia przyjęcia dokumentów zaświadczonego złożenie do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wniosków o przyznanie płatności na rok 2015 dla Edwarda Olchowskiego, Beaty Olchowskiej, Marii Sadurskiej i Konrada Nadolskiego, a następnie użycie tego dokumentu jako autentycznego - przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.;
- podrobienie dokumentu w postaci potwierdzenia przyjęcia dokumentów zaświadczonego złożenie do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wniosków o przyznanie płatności na rok 2017 dla Marka Nafalskiego, a następnie użycie tego dokumentu jako autentycznego - przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

Przy czym pierwsze dwa czyny zostały uznane za popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności (ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.).

Dodatkowo, z wyroku wynika, że oskarżony wprowadzał osoby w błąd co do swojego umocowania do zawierania umów w imieniu LODR i zamiaru świadczenia pomocy dla rolników, co doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonych.

2) wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy z dnia 31 marca 2022 r., sygn. akt: XI Ka 1017/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

Ad 2. Czy Lubelski ODR posiadał w czasie zdarzenia ubezpieczenia OC i czy zgłosił szkodę do ubezpieczyciela ?

W czasie przedmiotowego zdarzenia LODR posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej. Polisa ubezpieczeniowa została zawarta na czas od 15.04.2015 r. do 14.04.2016 r. Jednakże, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, a w szczególności fakt, że:

- między LODR a Panem W. Łosiem nie została zawarta żadna umowa,
 - usługa została wykonana przez Pana T. K. prywatnie,
 - składanie wniosków do ARiMR w imieniu rolników nie należy do zadań LODR,
- nie istniały podstawy do zgłoszenia przedmiotowej szkody do ubezpieczyciela, ponieważ szkoda nie powstała w związku z działalnością LODR.

Ad 3. Dlaczego ODR nie poinformował poszkodowanego o jego prawie do odszkodowania ani nie zaoferował pomocy?

LODR nie informował Pana Wojciecha Łosia o prawie do odszkodowania ani nie zaoferował mu pomocy, ponieważ:

- nie istniała umowa między LODR a Panem Wojciechem Łosiem, która mogłaby stanowić podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej LODR,
- działania Pana T. K. stanowiły jego prywatną inicjatywę, podjętą poza zakresem obowiązków służbowych i bez wiedzy LODR, co wyklucza odpowiedzialność LODR na podstawie art. 430 Kodeksu cywilnego,
- wyroki sądów administracyjnych (WSA w Lublinie oraz NSA) jednoznacznie potwierdziły, że LODR nie ponosi odpowiedzialności za niezłożenie przedmiotowego wniosku do ARiMR.

W świetle powyższych okoliczności, nie było podstaw do uznania w jakimkolwiek stopniu odpowiedzialności LODR za szkodę poniesioną przez Pana Wojciecha Łosia, a w konsekwencji do przekazywania informacji o prawie do odszkodowania, czy oferowania pomocy.

Ad 4. Czy wobec kierownictwa ODR w Końskowoli wyciągnięto konsekwencje dyscyplinarne lub nadzorcze?

Z powyższych wyjaśnień wynika, że winnym zaistniałej sytuacji był Tomasz K. i brak jest podstaw do obarczania LODR odpowiedzialnością za jego czyny.

Ponadto, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1176), Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi sprawuje nadzór nad ośrodkami doradztwa rolniczego (ODR) od sierpnia 2016 r. Omawiane zdarzenie miało miejsce w 2015 r., tak więc Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie był o nim informowany; nie mógł również wyciągać ewentualnych konsekwencji wobec kierownictwa jednostki, która mu nie podlegała.

Natomiast bezpośrednio po przejściu nadzoru nad ośrodkami doradztwa rolniczego, Minister powołał nowych kierowników jednostek, w tym nowego dyrektora LODR.

Ad 5. Ile przypadków zgłoszeń błędów doradców ODR zarejestrowano w latach 2010–2024 i ile wypłacono odszkodowań?

Szczegółowe informacje dot. liczby zgłoszonych błędów doradców, w tym liczby spraw uznanych za zasadne, są zawarte w poniższej tabeli. Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na bardzo dużą i wciąż sukcesywnie rosnącą skalę działalności ODR - w samym tylko 2024 r. doradcy z ODR udzielili porad przy wypełnianiu 481 tysięcy wniosków o płatności, a pomyłki doradcy miały miejsce jedynie w 77 przypadkach. Oznacza to, że błędy doradców stanowiły mniej niż 0,016% wszystkich spraw.

Lata	Liczba spraw ogółem	Liczba spraw uznanych za zasadne	Liczba spraw uznanych za niezasadne	Liczba spraw w trakcie załatwiania	Liczba wypłaconych odszkodowań	Kwota wypłaconych odszkodowań (w zł)
2010	3	1	2	0	0	0,00
2011	6	3	3	0	3	4 970,97
2012	7	4	3	0	4	8 010,00
2013	8	2	6	0	2	9 384,84
2014	11	8	3	0	8	73 521,50
2015	7	5	2	0	5	34 407,33
2016	45	28	15	0	27	172 699,94
2017	46	31	15	0	30	200 877,43
2018	61	34	25	2	30	318 330,74
2019	115	85	29	1	72	485 872,16
2020	73	46	24	0	46	343 481,81

2021	60	41	19	0	41	372 660,24
2022	52	41	11	0	42	421 255,45
2023	58	42	14	2	41	681 878,25
2024	110	77	33	0	76	1 054 656,76
Razem:	662	448	204	5	427	4 278 926,3 3

Ad 6. Czy Ministerstwo planuje wprowadzenie obowiązku raportowania szkód i informowania rolników o przysługujących im prawach?

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi sprawuje nadzór nad ośrodkami doradztwa rolniczego zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. z 2024 r. poz. 76). W związku z zadaniami nadzorczymi nad ODR nie planuje się wprowadzania obowiązku raportowania szkód.

Odnośnie do obowiązku informowania rolników o przysługujących im prawach, to każdego roku przed rozpoczęciem kampanii wnioskowej na stronach internetowych, w mediach społecznościowych oraz w siedzibach ośrodków, ich oddziałów i w PZDR umieszczane są informacje o wypełnianiu wniosków o dopłaty, w tym o ubezpieczeniu OC, jakie posiadają jednostki. Również umowy zawierane z rolnikami określają nie tylko wzajemne zobowiązania stron, ale również postanowienia dotyczące odpowiedzialności i właściwości sądu. Ponadto doradcy rolniczy, mający bezpośredni kontakt z rolnikiem, udzielają bieżących informacji o procedurze zgłaszania roszczeń względem ODR.

W przypadku podejrzenia wystąpienia błędu doradcy, rolnicy zgłaszają roszczenie z tytułu błędnie wykonanej usługi do dyrektora ODR. Każda skarga podlega szczegółowemu rozpoznaniu i weryfikacji. Po stwierdzeniu błędu doradcy, rolnik zostaje poinformowany o dalszej procedurze odszkodowawczej.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Adam Nowak
Podsekretarz Stanu
/podpisano elektronicznie/

Podstawa prawna:

Ustawa z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego
(Dz. U. z 2024 r. poz. 76)

Do wiadomości:

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów - Departament Spraw Parlamentarnych